

eneste Lam; — jeg havde faaet en Gave, en god Gave af Gud; nu saa jeg, at den var et Stempel, der for Livstid brændemærkede mig som Vrægebilledet ef en Kvinde — — og fra den Time bar jeg paa det Pund, der var mig betroet, som paa en Forbandelse“.

Hun havde i politisk Henseende sluttet sig til det national-liberale Parti, som den Gang dannede Oppositionen. To Gange lykkedes det hende i sin Digtning at give Udtryk for, hvad Størstedelen af Folket følte, første Gang ved det anonyme Digt i „Fædrelandet“: „Kong Frederik, dig dit Folk sin Hilsen bringer,“ anden Gang ved det djærve Svar, hun gav Bjørnson paa hans Opfordring til Danmark om at forandre Signaler. I hendes lille Digtsamling *Vaar og Høst* er der enkelte lyriske Digte af Rang; var hendes Liv blevet mere fyldigt, vilde uden Tvivl denne Kilde til Poesi have flydt rigeligere. I et smukt lille Digt: „Lad Fuglen ikke dø“ klager hun bittert over, at hendes Sangfugl maa hænge med Vingen, at den aldrig kan tumle sig glad i Guds fri Natur; aldrig svinge sig til sin Slægt bort fra Muren graa.

Hendes religiøse Interesse var ikke mindre vakt end den politiske; maaske var det dog mere med Hovedet end med Hjertet, at hun fulgte de Stridigheder, der i denne Retning delte Sindene. Hendes Kærlighed til alt hvad der var dansk og hvad der var folkeligt, hendes sikre Tro paa, at naar blot Livets Kræfter fik Lov til at røre sig frit, da vilde det fuldkomne fremgaa af Kaos, hele hendes optimistiske Livssyn gjorde hende til en god Grundtvigianer, skønt hun vistnok stillede sig noget friere til Dogmerne end de fleste af Datidens Grundtvigianere. Over for den indre Mission, var hun derimod en ubønhørlig Modstander, og hendes skarpe Stridskrift mod Vilhelm Beck skaffede hende Anerkendelse hos mangan en gejstlig Herre, som ellers ikke yndede kvindeligt Medarbejderskab. Ogsaa i sit Syn paa Opdragelsen stod hun den grundtvigske Retning nær. Sammen med Fru Julie Heins arbejdede hun med Held paa at skaffe den foragtede Modersmaalsundervisning en bedre Plads i Pigeskolen. Selv havde hun lagt sig særlig efter Fransk og brugte, siger man, gerne dette Sprog, naar hun vilde skæmte eller ironisere.